

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 303/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia(...)			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów		

	<p>prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>0.11.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	Zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Obrońca podniósł następujące zarzuty:</p> <p>1) rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonej kary pozbawienia wolności poprzez wymierzenie za czyn przypisany jej w punkcie 1 wyroku kary 3 miesięcy pozbawienia wolności,</p> <p>2) naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

pkt 4 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego toksykologa na okoliczność ustalenia rodzaju nabytej i zażytej substancji przez Z. Ś.,

3) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 9 § 1 k.k. z uwagi na nie wykazanie, że w chwili popełnienia czynu zabronionego oskarżona działała z zamiarem kierunkowym bezpośrednim – „w celu osiągnięcia korzyści majątkowej”,

4) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na dowolnym przyjęciu, że oskarżona udzieliła P. K., J. M. i Z. Ś. substancji psychotropowej stanowiącej środek psychoaktywny z grupy I-P w postaci kryształków 3C., podczas gdy jedynym dowodem na powyższe są zeznania tych osób, a żadna z nich

	nie potwierdziła, że był to ten środek psychoaktywny.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Zarzuty okazały się częściowo zasadne.</p> <p>Po pierwsze, jeżeli chodzi o pierwszy zarzut, tj. rażącej niewspółmierności kary wymierzonej N. B. za czyn przypisany jej w punkcie 1 zaskarżonego wyroku, to okazał się on o tyle zasadny, że skutkowało obniżeniem orzeczonej kary pozbawienia wolności do 2 miesięcy, ale nie z powodu argumentów podniesionych w apelacji. Otóż w zakresie tego czynu obrońca wskazał, że Sąd I instancji „przecenił okoliczności obciążające oskarżoną” i jednocześnie „nie przyznał należytej rangi okolicznościom łagodzącym”, a mianowicie temu, iż N. B. przyznała się do popełnienia</p>			

przedmiotowego
przestępstwa,
żałowała tego co
uczyniła, jej
zachowanie „miało
charakter
incydentalny” i
wiedzie
ustabilizowany styl
życia. Te wszystkie
okoliczności zostały
dostrzeżone przez
Sąd Okręgowy, co
jasno wynika z
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku. W
szczególności
zwrócono uwagę
na zmianę postawy
oskarżonej
wywołaną
prowadzonym
procesem. N. B.
kontynuując naukę i
osiąga
satisfakcjonujące
wyniki. Podjęła też
pracę zarobkową.
Sąd I instancji
zwrócił zarazem
uwagę na
stosunkowo niedużą
ilość posiadanej
przez nią substancji
psychotropowej.
Słusznie jednak
zauważył, że
przyznanie się
oskarżonej do
popelnienia
omawianego czynu
nie może być
przecenione,
ponieważ została
ona ujęta na
gorącym uczynku.
Nie można również
zgodzić się z
obrońcą, że jej

zachowanie miało charakter „incydentalny”. N. B. jeszcze jako nieletnia trudniła się rozprowadzaniem narkotyków, aby zdobyć pieniądze. Prowadzono wobec niej postępowanie o łącznie 20 czynów z art. 59 ust. 2 i art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, które zakończyło się ustaleniem przez sąd rodzinny i nieletnich, iż dopuściła się ona czynu karalnego będącego przestępstwem ściganym z oskarżenia publicznego. Z tych też powodów argumentacja obrońcy nie zasługiwała na uwzględnienie. Niemniej, Sąd Okręgowy przyjął w opisie analizowanego przestępstwa, że oskarżona posiadała substancję psychotropową w postaci kryształów o wadze „nie mniejszej niż 1,65 gram netto i nie większej niż 2,15 gram netto”. Czynienie tak daleko idących ustaleń alternatywnych jest niedopuszczalne. Mając wątpliwości co do ilości

posiadanej przez N. B. substancji psychotropowej Sąd Okręgowy winien postąpić zgodnie z regułą wynikającą z art. 5 § 2 k.p.k., tj. niedającą się usunąć wątpliwość rozstrzygnąć na korzyść oskarżonej. Kierując się treścią tego przepisu, przy braku apelacji wniesionej na niekorzyść N. B., Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że w miejsce zapisu „posiadła substancję psychotropową w postaci kryształów o wadze nie mniejszej niż 1,65 grama netto i nie większej niż 2,15 grama netto przyjął zapis „posiadła substancję psychotropową w postaci kryształów o wadze 1,65 grama netto”. Przyjmując to ustalenie Sąd Apelacyjny obniżył jednocześnie wymierzoną oskarżonej karę pozbawienia wolności do 2 miesięcy. Na rozmiar tej kary miały wpływ wymienione wyżej okoliczności obciążające i łagodzące, jakie leżą po stronie N.

B.. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, kara w tej wysokości jest adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonej oraz do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez nią czynu, jak też zapewnia prawidłowe oddziaływanie wychowawcze i zapobiegawcze wobec niej. Uwzględniając to, że N. B. już jako nieletnia dopuszczała się zachowań polegających na rozpowszechnianiu i posiadaniu narkotyków, Sąd Apelacyjny nie uwzględnił wniosku obrońcy o zastosowanie art. 37a k.k. i poprzestanie na orzeczeniu kary grzywny, gdyż byłaby to kara rażąco łagodna.

Po drugie, niezasadny okazał się zarzut drugi, tj. obrazy art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k. oraz ściśle z nim związany zarzut czwarty, który zasada się na tym, że Sąd I instancji miał rzekomo błędnie ustalić, że substancja udzielona przez

oskarżoną P. K., J. M. i Z. Ś. stanowiła substancję psychotropową w postaci kryształów, zawierających chlorowodorek 3C.. Wyjść należy ot tego, że Sąd nie dysponował żadną substancją, która została konkretnie udzielona wymienionym osobom. Trafnie więc uznał, że dowodu nie da się przeprowadzić (art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k.). Poza tym, w oparciu o zeznania świadków nie sposób ustalić w sposób pewny rodzaju nabytych przez nich i zażytych substancji. Wszelkie rozważania w tej kwestii miałyby wyłącznie charakter teoretyczny, co oznacza, iż taki dowód byłby nieprzydatny do stwierdzenia danej okoliczności (art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k.). Idąc dalej, wbrew sugestiom obrońcy, ustalenie Sądu Okręgowego, że N. B. udzielała P. K., J. M. i Z. Ś. substancję psychotropową w postaci kryształów nie jest dowolne, a wręcz przeciwnie znajduje ono oparcie w zasadach prawidłowego

rozumowania,
doświadczenia
życiowego i wiedzy.
Otóż oskarżona w
dniu (...) r.
została zatrzymana i
dobrowolnie wydała
posiadaną przy sobie
substancję, która
została poddana
stosowanym
badaniom pod
kątem jej składu
chemicznego. Z
opinii LK KWP
w P. wynika, że
substancja ta to
substancja
psychotropowa w
postaci kryształów
zawierających w
swym składzie
chlorowodorek 3C.
(3-
chlorometkantynon).
Za czyn ten N.
B. została skazana
w punkcie 1
zaskarżonego
wyroku. Opinia LK
KWP w P. jest pełna,
jasna i nie zawiera
sprzeczności.
Została uznana przez
Sąd I instancji za
wiarygodny dowód,
czego żadna ze stron
nie kwestionowała.
Co istotne, z
wyjaśnień
oskarżonej wynika,
że substancję, która
posiadała w dniu(...)
r., jak i substancję
udzielaną
wymienionym
osobom zawsze
kupowała od tego
samego mężczyzny,
przy czym za każdym

razem chodziło o zakup takiej samej substancji. Był to zatem jej stały, wypróbowany dostawca. Skoro zatem, posiadana przez oskarżoną w dniu (...) r. substancja stanowiła substancję psychotropową w postaci kryształów, to w pełni racjonalne jest przyjęcie, że pochodząca z tego samego źródła substancja, udzielana P. K., J. M. i Z. Ś., też nią była. Ustalenie to, w realiach sprawy, nie jest dowolne, jak twierdzi obrońca, ale, jak już zaznaczono, pozostaje w zgodzie z zasadami prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego. Nadto, dla wypełnienia znamion danego typu czynu zabronionego nie jest konieczne, aby oskarżony myślał niejako słowami ustawy, co byłoby dość absurdalnym założeniem. Wystarczającym jest, że w jego świadomości znajdują odzwierciedlenie okoliczności stanowiące

desygnaty tych
znamion, a tak
było w niniejszym
przypadku. N. B.,
mimo młodego
wieku, ma już spore
doświadczenie w
nabywaniu,
zażywaniu i
udzielaniu
narkotyków innym
osobom. Od dawna
kupowała
„kryształ” i je
„rozpowszechniała”.
Zdawała sobie
sprawę, jaki
charakter ma ta
substancja i jak
działa na zażywające
je osoby. W tej
sytuacji,
nieprzekonujące są
dywagacje obrońcy
na temat wiedzy
chemicznej
świadków, ponieważ
nie ma to znaczenia
dla rozstrzygnięcia
istoty sprawy. Także
za li tylko linię
obrony, uznać trzeba
wyjaśnienia N. B.,
w których starała
się poddać w
wątpliwość rodzaj
udzielanej innym
osobom substancji.

Z zeznań Z. Ś. jasno
wynika, że w okresie
od (...) r. oskarżona
dwukrotnie udzieliła
jej 2 gramy
substancji
psychotropowej w
postaci kryształów.
Relacja świadka była
logiczna, szczerą i
co ważne, spójną

i konsekwentna na każdym etapie postępowania. Jej twierdzenia korelują z wyjaśnieniami N. B. złożonymi w postępowaniu przygotowawczym, na co słusznie zwrócił uwagę Sąd I instancji. Poza tym, Z. Ś. jest osobą obcą dla oskarżonej i nie miała żadnego powodu, aby bezpodstawnie ją obciążać. Nie można pominąć tego, że świadek rozpoznała N. B. jako osobę udzielającą jej substancji psychotropowej. Dlatego też, niezasadne są zawarte w uzasadnieniu apelacji wywody obrońcy, w których stara się podważyć wiarygodność Z. Ś..

Po trzecie, niezasadny okazał się zarzut trzeci, tj. zarzut obrazy art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 9 § 1 k.k. Sąd Apelacyjny w pełni podziela pogląd Sądu Okręgowego, że z działaniem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej mamy do czynienia niezależnie od tego czy sprawca działa

w celu osiągnięcia korzyści dla siebie, czy też dla innej osoby, np. pośrednicząc pomiędzy nabywcą a sprzedawcą substancji psychotropowych, jak to miało miejsce w niniejszej sprawie. Takie rozumowanie znajduje swoje oparcie w treści art. 115 § 4 k.k., który stanowi, że korzyścią majątkową lub osobistą jest korzyść zarówno dla siebie, jak i dla kogo innego.

Odrywając się od zarzutów podniesionych przez obrońcę, Sąd Apelacyjny z urzędu zauważa, że zarówno w piśmiennictwie, jak i orzecznictwie od wielu już lat w zasadzie konsekwentnie przyjmuje się, że w przypadku popełnienia czynu ciąglego przez sprawcę, który część zachowań składających się na czyn ciągle zrealizował przed ukończeniem 17 lat, pozostałe zaś już po ukończeniu 17 lat, jego odpowiedzialność karna odnosić się może wyłącznie do tych zachowań,

które zostały
popelnione po
ukończeniu 17 lat
(por. wyrok Sądu
Najwyższego z 3
grudnia 1984 r.,
V KRN 350/84,
OSNPG 1985, z.8,
poz. 107; uchwała
Sądu Najwyższego z
16 stycznia 1976
r., VI KZP 35/76,
OSNKW 1976, z. 3,
poz. 39; wyroki Sądu
Najwyższego z: 30
października 1980
r., IV KR 191/80,
19 grudnia 2002 r.,
III KK 449/02, 29
września 2009 r., III
KK 105/09, OSNKW
2009, z. 12, poz. 106,
z 21 sierpnia 2012
r., IV KK 94/12, L.
i 17 czerwca 2014
r., II KK 24/14, L.).
W uzasadnieniu tego
poglądu, zarówno
w przywołanych
orzeczeniach, jak też
w piśmiennictwie
podnosi się, że
wprawdzie
koncepcja
jednoczynowa czynu
ciągłego
(przyjmująca - w
ujęciu prawno-
karnym -
zaistnienie, w tej
postaci, jednego
czynu zabronionego,
niezależnie od ilości
zachowań, które
się nań składają)
nakazuje, aby
dokonywać oceny
całości czynu, a nie
tych
poszczególnych,

wchodzących w jego skład, zachowań, to jednak ta specyficzna konstrukcja prawno-karna nie może przecież prowadzić do rozstrzygnięć sprzecznych z treścią art. 10 § 1 k.k., który określa podmiotową zdolność do ponoszenia odpowiedzialności karnej. Przepis ten wszak jednoznacznie stanowi, iż odpowiedzialności karnej podlega wyłącznie ten sprawca, który w chwili popełnienia czynu zabronionego ukończył 17 lat. Warunkiem przypisania winy jest osiągnięcie przez sprawcę takiego stopnia dojrzałości, w którym dopiero jest on w stanie rozpoznać społeczne znaczenie popełnionego przez siebie czynu. Ustawodawca polski przyjął ukończenie 17 lat jako przesłankę podmiotowej zdolności do ponoszenia pełnej odpowiedzialności karnej za dany czyn zabroniony. Równocześnie wskazuje się, że jeżeli w ramach czynu ciągłego kompleks dwóch

lub więcej zachowań oceniany jest jako całość, to też i jako całość musi spełniać przesłanki uzasadniające przypisanie sprawcy przestępstwa. Nadto skoro każde z tych zachowań musi być oceniane odrębnie z punktu widzenia zdolności sprawcy do ponoszenia przez niego odpowiedzialności, a więc także pod kątem uzyskania przez niego - wspomnianej - podmiotowej zdolności do ponoszenia odpowiedzialności karnej, to też przypisanie całego czynu ciągłego, możliwe jest jedynie wówczas, gdy w odniesieniu do żadnego z zachowań składających się na tę konstrukcję nie występuje okoliczność wyłączająca przestępczość lub karalność (por. P. Kardas: Okoliczności wyłączające przestępczość lub karalność zachowania a konsekwencje czynu ciągłego, Prok. I Pr. 2008, nr 1, s. 26 - 29 i wskazana tam literatura, a także: A. Wąsek: Kodeks

karny. Komentarz, Gdańsk 2002/2003, s. 176-177; L. Gardocki: Prawo karne, Warszawa 2006, s.149).

Przekonanie to w pełni podziela też Sąd Apelacyjny orzekający w niniejszej sprawie. Siła argumentów (już powyżej przytoczonych, motywowanych przede wszystkim wymogami art. 10 § 1 k.k.) jest tak jednoznacznie doniosła, iż słuszność tego poglądu wręcz implikuje.

W konsekwencji - w przypadku ustalenia, że niektóre zachowania wchodzące w skład czynu ciągłego zostały popełnione przez sprawcę przed ukończeniem przez niego 17 lat - uznać należy, że wówczas wyłącznie można przypisać temu sprawcy odpowiedzialność karną tylko za te zachowania, których dopuścił się on po ukończeniu tego wieku. Stąd też - w takiej sytuacji - tylko te „dorośle” (w rozumieniu art. 10 § 1 k.k.) zachowania mogą

stanowią podstawę
skazania tego
sprawcy za
sprawstwo czynu
ciągłego, którego to
były one kreują.

Tymczasem w
sprawie niniejszej
niewątpliwe jest, że
oskarżona N. B.
urodziła się w dniu
(...) W punkcie
3 zaskarżonego
wyroku Sąd
Okręgowy uznał,
że popełniła ona
przypisany jej czyn
w okresie od (...) r.
do (...) r.
Porównanie zatem
daty urodzenia
oskarżonej z datą
przyjętą jako czas od
którego należy liczyć
okres popełnienia
przez nią owego
czynu ciągłego,
świadczy o tym,
że - w momencie
jej zaistnienia -
nie ukończyła ona
jeszcze 17 lat.
Wiek ten bowiem
osiągnęła w dniu
(...)r.

W zaistniałej
sytuacji,
koniecznym jest
więc
wylimitowanie z
opisu czynu
przypisanego
oskarżonej w
punkcie 3
zaskarżonego
wyroku tych
zachowań, które
zostały podjęte przez

nią przed ukończeniem 17 lat. Z zeznań J. M., na których to oparto ustalenia odnoszące się do czynu przypisanego oskarżonej w cytowanym punkcie, złożonych w toku postępowania przygotowawczego w dniu (...) r. (k -33-34), a odczytanych następnie na rozprawie, wynika, że przyjaźniła się ona z N. B. od (...) r. Co jednak najważniejsze, stwierdziła, iż nie jest w stanie dokładnie powiedzieć od kiedy oskarżona ułatwiała jej użycie substancji psychotropowej w postaci kryształów. Pierwszy raz był w (...) r., ale odnośnie pozostałych przypadków, nie potrafiła ich umiejscowić w czasie, choć było to łącznie około 20 razy. Jedynymi przypadkami, wskazanymi przez świadka, co do których nie ma wątpliwości, że miały miejsce po ukończeniu przez N. B. 17 lat, są „4 lub 5” sytuacji w okresie „od początku (...) r. do (...) r.”, kiedy doszło

do zatrzymania oskarżonej i J. M.. Za każdym razem dotyczyło to 1 lub 2 gram „kryształów”, a płaciła po 50 złotych za gram. Zeznania świadka złożone na rozprawie nie pozwalają na jakiegokolwiek bardziej dokładne ustalenia w analizowanej kwestii.

W rezultacie, kierując się z jednej strony treścią art. 10 § 1 k.k., a z drugiej strony mając na uwadze regułę zawartą w art. 5 § 2 k.p.k., Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 3 w ten sposób, że ustalił, iż oskarżona działała w okresie od (...) r. do (...) r. i czterokrotnie, a nie dziewiętnastokrotnie ułatwiła małoletniej J. M. użycie substancji psychotropowej w postaci kryształów w ilości 4 gram, a nie w ilości „około 20 gram”. Brak było jednocześnie podstaw do obniżenia wymierzonej N. B. kary pozbawienia wolności za czyn przypisany jej w tym punkcie. Czyn ten stanowi bowiem

zbrodnię zagrożoną w dolnej granicy karą 3 lat pozbawienia wolności. Sąd Okręgowy zastosował wobec oskarżonej nadzwyczajne złagodzenie kary i wymierzył jej karę 1 roku pozbawienia wolności, tj. karę w najniższej możliwej wysokości.

Skrócenie okresu działania N. B. czynem ciągłym oraz zmniejszenie ilości przypadków ułatwienia małoletniej użycie substancji psychotropowej mogło i znalazło swój wyraz w uchyleniu wymierzonej przez Sąd Okręgowy za przedmiotowe przestępstwo kary grzywny. Karę tę Sąd Apelacyjny uznał za zbędną, ponieważ dla osiągnięcia celów kary wystarczająca jest orzeczona kara pozbawienia wolności.

Obniżając karę jednostkową za przestępstwo przypisane oskarżonej w punkcie 1 zaskarżonego wyroku, Sąd Apelacyjny uchylił orzeczenie o karze

łącznej zawarte
w punkcie 5
tego wyroku i
jednocześnie na
podstawie art. 85
§ 1 k.k. i art. 86
§ 1 k.k. połączył
kary jednostkowe
pozbawienia
wolności, z
uwzględnieniem już
tej kary złagodzonej,
i wymierzył N.
B. karę łączną
w rozmiarze 1
roku pozbawienia
wolności, czyli w
tej samej wysokości,
jakiej orzekł ją Sąd
Okręgowy.

Podkreślenia
wymaga to, że
jest to kara równa
najsurowszej karze
jednostkowej i nie
jest możliwe jej
obniżenie. Nadto w
kontekście treści art.
86 § 1 k.k. zwrócić
trzeba uwagę na to,
iż Sąd Apelacyjny
nie mógł zarazem
tej kary obostrzyć,
gdyż przy barku
apelacji wniesionej
na niekorzyść
oskarżonej, stał
temu na
przeszkodzie zakaz
reformationis in
peius wynikający z
art. 434 § 1 k.p.k.

Nie budziły żadnych
zastrzeżeń
rozstrzygnięcia
zawarte w punktach
od 6 do 9

zaskarżonego
wyroku, a dotyczące:

- warunkowego
zawieszenie
wykonania kary
pozbawienia
wolności i oddania
oskarżonej pod
dozór kuratora
sądowego,

- zobowiązania N.
B. do pisemnego
informowania
kuratora o przebiegu
okresu próby oraz
do powstrzymania
się od używania
środków
odurzających,

- orzeczenia
nawiązki w
wysokości 1 000
złotych,

- orzeczenia
przepadku
równowartości
korzyści majątkowej
osiągniętej z
przestępstwa
przypisanego N.
B. w punkcie
4 zaskarżonego
wyroku.

Wszystkie te
rozstrzygnięcia
zostały
przekonująco
umotywowane przez
Sąd Okręgowy w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku, a zawartą
tam argumentację w
pełni podziela Sąd
Apelacyjny.

Uchylając karę grzywny, Sąd Apelacyjny konsekwentnie uchylił rozstrzygnięcie o zaliczeniu okresu tymczasowego aresztowania na poczet tej kary zawarte w punkcie 10 zaskarżonego wyroku i jednocześnie przyjął, że cały okres tymczasowego aresztowania oskarżonej w sprawie będzie podlegał zaliczeniu na poczet wymierzonej jej kary łącznej pozbawienia wolności w przypadku zarządzenia jej wykonania.

Reasumując, Sąd Apelacyjny:

1) zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) uchylił orzeczenie o karze łącznej zawarte w punkcie 5,

b) w punkcie 1 w miejsce zapisu „posiadała substancję psychotropową w postaci kryształów o wadze nie mniejszej niż 1,65 grama netto i nie większej niż 2,15 grama netto” przyjął

zapis „posiadała substancję psychotropową w postaci kryształów o wadze 1,65 grama netto” i wymierzoną jej karę pozbawienia wolności obniżył do 2 (dwóch) miesięcy,

c) w punkcie 3 ustalił, że oskarżona działała w okresie od (...)r. do (...) r. i czterokrotnie, a nie dziewiętnastokrotnie ułatwiła małoletniej J. M. użycie substancji psychotropowej w postaci kryształów w ilości 4 gram, a nie w ilości „około 20 gram” i jednocześnie uchylił wymierzoną oskarżonej w tym punkcie karę grzywny,

d) na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonej za przestępstwa przypisane jej w punktach 1, 2, 3 oraz 4 i wymierzył jej karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

e) uchylił rozstrzygnięcie o zaliczeniu okresu tymczasowego aresztowania na poczet kary grzywny zawarte w punkcie

<p>10 i jednocześnie przyjął, że cały okres tymczasowego aresztowania oskarżonej w sprawie będzie podlegał zaliczeniu na poczet wymierzonej jej kary łącznej pozbawienia wolności w przypadku zarządzenia jej wykonania;</p> <p>2) utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Obrońca wniósł o:</p> <p>1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonej w punkcie 1, na podstawie art. 37a k.k., kary grzywny w wysokości 140 stawek dziennych po 30 złotych każda,</p> <p>2) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia pozostałych zarzuconych jej przestępstw,</p> <p>a ewentualnie o</p> <p>3) uchylenie zaskarżonego wyroku i</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wnioski nie zasługiwały na uwzględnienie. Po pierwsze, w sprawie nie zaistniała żadna z sytuacji wymienionych w art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k., która pozwalałaby na uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Po drugie, powody, które sprzeciwiały się uniewinnieniu N. B. oraz zastosowaniu art. 37a k.k. zostały przytoczone przy omawianiu zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy i do tych rozważań odwołuje się Sąd Apelacyjny.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		

4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
<p>Utrzymano w mocy zaskarżony wyrok w zakresie:</p> <ul style="list-style-type: none"> - czynów przypisanych oskarżonej w punktach 2 i 4 – co do opisów czynów, kwalifikacji prawnej oraz orzeczonych kar i ich podstawy prawnej, - opisu czynu przypisanego oskarżonej w punkcie 1 - z wyjątkiem zmiany dotyczącej ilości posiadanych substancji psychotropowych – i kwalifikacji prawnej, 		

- opisu czynu przypisanego oskarżonej w punkcie 3 - z wyjątkiem zmiany dotyczącej ilości przypadków, w których doszło do ułatwienia małoletniej użycia substancji psychotropowej oraz ilości substancji psychotropowej, które z tymi przypadkami się wiązały - kwalifikacji prawnej oraz orzeczonej kary pozbawienia wolności i jej podstawy prawnej,

- warunkowego zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności i oddania oskarżonej pod dozór kuratora sądowego,

- zobowiązania N. B. do pisemnego informowania kuratora o przebiegu okresu próby oraz do powstrzymania się od używania środków odurzających,

- orzeczenia nawiązki w wysokości 1 000 złotych,

- orzeczenia przepadku równowartości

<p>korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa przypisanego N. B. w punkcie 4 zaskarżonego wyroku.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Powody utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku w powyższym zakresie zostały wskazane przy omówieniu zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy i zbędnym byłoby powtarzanie tej samej argumentacji w tym miejscu.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.15.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:</p> <p>a) uchylił orzeczenie o karze łącznej zawarte w punkcie 5,</p> <p>b) w punkcie 1 w miejsce zapisu „posiadała substancję psychotropową w</p>		

postaci kryształów o wadze nie mniejszej niż 1,65 grama netto i nie większej niż 2,15 grama netto” przyjął zapis „posiadała substancję psychotropową w postaci kryształów o wadze 1,65 grama netto” i wymierzoną jej karę pozbawienia wolności obniżył do 2 (dwóch) miesięcy,

c) w punkcie 3 ustalił, że oskarżona działała w okresie od (...) r. do (...) r. i czterokrotnie, a nie dziewiętnastokrotnie ułatwiła małoletniej J. M. użycie substancji psychotropowej w postaci kryształów w ilości 4 gram, a nie w ilości „około 20 gram” i jednocześnie uchylił wymierzoną oskarżonej w tym punkcie karę grzywny,

d) na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k.po łączył kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonej za przestępstwa przypisane jej w punktach 1, 2, 3 oraz 4 i wymierzył jej karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

<p>e) uchylił rozstrzygnięcie o zaliczeniu okresu tymczasowego aresztowania na poczet kary grzywny zawarte w punkcie 10 i jednocześnie przyjął, że cały okres tymczasowego aresztowania oskarżonej w sprawie będzie podlegał zaliczeniu na poczet wymierzonej jej kary łącznej pozbawienia wolności w przypadku zarządzenia jej wykonania.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Także powody zmiany zaskarżonego wyroku zostały przytoczone przy odniesieniu się do zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy i nie ma potrzeby powtarzania tego samego w tym miejscu.</p>	
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i</p>	

podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
Punkt 3	Kierując się sytuacją majątkową oskarżonej i tym, że kontynuuje ona naukę, Sąd Apelacyjny zwolnił ją od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od uiszczenia opłaty za obie instancje. Takie rozstrzygnięcie znajduje swoje oparcie w art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.	
7. PODPIS		
P. G. G. N. H. K.		

0.11.3. Granice zaskarżenia	
------------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	W całości co do czynów przypisanych oskarżonej w punktach 2, 3 i 4 wyroku oraz w zakresie orzeczenia o karze co do czynu przypisanego jej w punkcie 1.	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa	

	materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	zmiana